

**UFO'S**  
**GESPOT**

# UFO'S GESPOT

**Vreemd bezoek  
in het bos**

Thijs Delrue met illustraties van Peter Goes

 | LANNOO

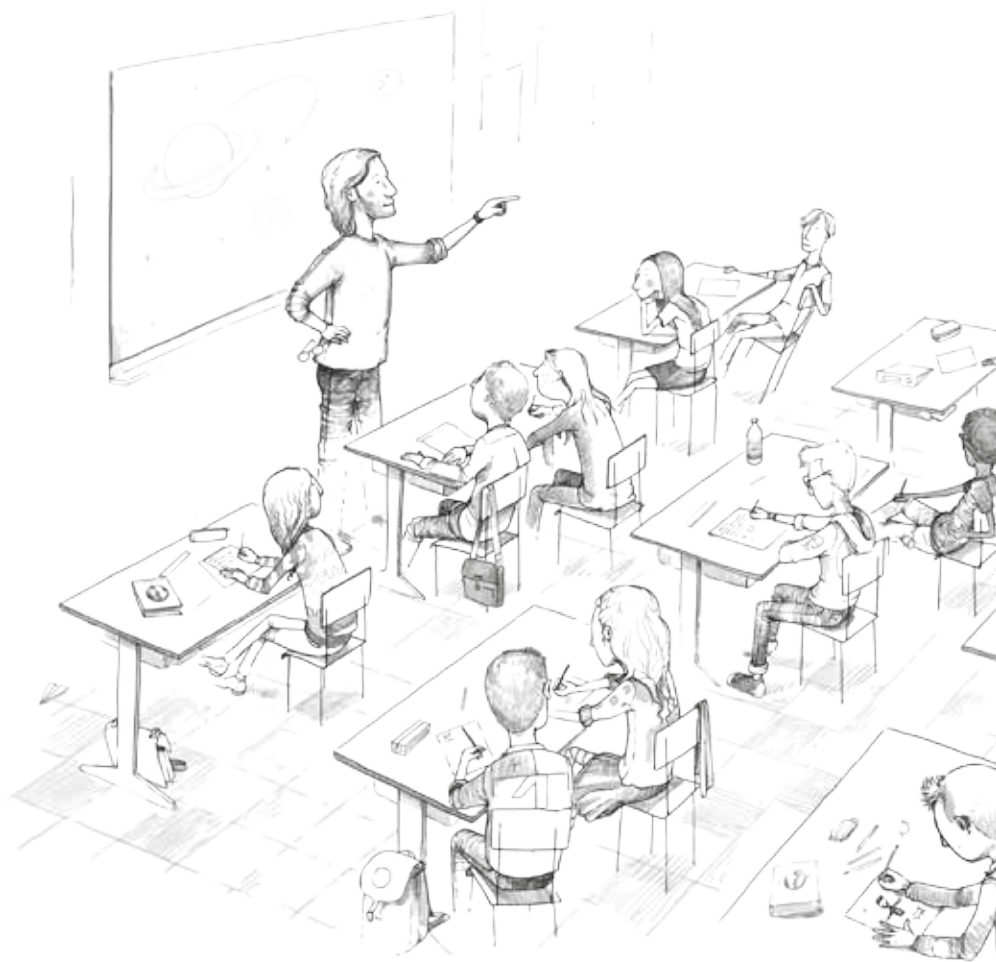
[www.lannoo.com](http://www.lannoo.com)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2014  
Met illustraties van Peter Goes  
Vormgeving cover: Studio Lannoo  
Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

ISBN 978 94 014 1549 1  
D/2014/45/365  
NUR 283



# Hoofdstuk 1

‘Meester, wat is een planeet eigenlijk?’

Wat een ongelooflijk domme vraag, denkt Finn. Typisch Margot! Meester Jochen wil weten hoe wij ons steentje kunnen bijdragen om de planeet te redden en zij weet niet eens wat een planeet is! Maar nu hij er zo over nadenkt, beseft Finn dat hij ook niet veel verder komt dan ‘een grote bol in de ruimte’.

Dan klinkt de uitleg van meester Jochen een stuk geleerder: ‘Een planeet is een hemellichaam dat in een baan rond een zon draait.’

Hoezo, ‘een’ zon? Finn fronst de wenkbrauwen en steekt zijn vinger in de lucht. ‘Zijn er dan nog meer zonnen?’ Hij heeft zo’n vermoeden dat hij net een heel intelligente vraag heeft gesteld.

‘Jazeker, Finn. In ons heelal bestaan er meerdere zonnestelsels. En elk zonnestelsel heeft zijn eigen zon, waar planeten omheen draaien. De zon van ons zonnestelsel noemen we wel gewoon “de zon”, omdat we die het beste kennen.’

Meester Jochen raakt plotseling helemaal op dreef. In plaats van verder te praten over uitlaatgassen van auto's en het scheiden van afval, legt hij zijn boeken aan de kant, zet zijn bril af, komt achter zijn lessenaar vandaan en gaat in het midden voor de klas staan. Met zijn hand kamt hij zijn lange, bruine haren naar achteren en zijn ogen stralen plots veel feller. Finn weet wat dat betekent en raakt al opgewonden: nu gaat zijn meester het minstens een halfuur hebben over de allerspannendste dingen. Dingen die niet in de schoolboeken staan. Zo heeft hij al een keer honderduit verteld over de reizen die hij al gemaakt heeft, over dinosaurussen, over de Eerste en de Tweede Wereldoorlog en over de Olympische Spelen.

Meester Jochen haalt diep adem, maar bedenkt zich dan. Hij zegt niets en loopt naar het bord. Daarop tekent hij de zon en daarbij een kleiner bolletje, dat op een cirkel om die zon heen zweeft. Dat is de Aarde.

Ongelooflijk hoeveel meester Jochen weet, denkt Finn. 'Ongelooflijk hoeveel u weet, meester', zegt Lore.

Wat een slijmbal, die Lore! Finn kan haar niet uitstaan. Altijd in een goed blaadje proberen te komen bij de meester, maar zelf eens iets verstandigs zeggen? Ho maar. En die twee staartjes! Zo kinderachtig. Ze lijkt Pippi Langkous wel, maar dan minder grappig. En minder roodharig. Maar ook minder lelijk, dat kan hij niet ontkennen.

Meester Jochen laat zich door Lore niet afleiden. Met veel enthousiasme vertelt hij verder over de Aarde en de zon. Dan tekent hij nog vijf bolletjes om de zon. 'Wie van jullie kent er nog andere planeten dan de Aarde?'

Finn heeft in de encyclopedie van zijn zus Noor weleens een tekening van de ruimte gezien, maar daar stonden allemaal moeilijke namen op. Latijn, zei zijn zus.

‘De grootste planeet van ons zonnestelsel heet Jupiter’, begint meester Jochen.

‘Hé, dat drinkt mijn vader altijd als hij naar het voetbal kijkt’, roept Jef. Hij knipoogt naar Finn. Die barst in lachen uit, net als de rest van de klas én meester Jochen. Jef geeft vaak ongevraagd en luid commentaar, maar hij is meestal zo grappig dat hij ermee wegkomt.

‘Laat me helpen’, zegt meester Jochen. ‘Denk aan een chocoladereep...’

‘Twix!’ roept Tomas. ‘Of Milky Way!’

‘Milky Way betekent Melkweg’, lacht meester Jochen.

‘Die bevindt zich ook in de ruimte! Maar daar vertel ik later weleens over. Nee, de planeet die ik zoek is misschien wel de bekendste van allemaal: Mars!’

‘Daar komen de marsmannetjes vandaan!’ schreeuwt Jef. Hij kijkt meteen rond om te zien of hij weer gescoord heeft bij zijn klasgenoten. Bij Finn wel, maar meester Jochen denkt er duidelijk anders over.

‘Wat zijn we weer grappig...’ sneert hij. ‘Nee, Jef, daar komen de marsmannetjes niet vandaan. Want er bestaan geen marsmannetjes. Op Mars leven geen wezens zoals wij.’

‘Hoe weet u dat zo zeker?’ kaatst Jef de bal meteen terug.

‘Ten eerste, Jef: steek je hand in de lucht als je iets wilt zeggen.’ Meester Jochen krijgt het nu duidelijk op zijn heupen. Hij loopt naar zijn lessenaar en zet zijn bril op, waardoor hij er meteen veel strenger uitziet. ‘En ten

tweede: dat is allemaal onderzocht door wetenschappers. Het is voor levende wezens gewoon onmogelijk om er te overleven. Maar dat is allemaal veel te moeilijk om aan jullie uit te leggen. Geloof me nu maar: op Mars leven geen mensen of dieren of andere wezens die op ons lijken. En ook niet op de andere planeten, trouwens. Margot, jij hebt nog een vraag?’

‘En op de zon, meester?’

Een seconde of twee is het doodstil in de klas. Dan proesten de meeste kinderen het uit. Wat een domme vraag weer, denkt Finn.

‘Ik denk niet dat er levende wezens bestaan die met hun voeten op 5500 °C kunnen lopen, Margot. Want zo warm is het op de zon.’

Nu lacht de hele klas hardop. Margot lacht mee. Ze beseft niet eens dat ze een enorme flater heeft geslagen. Maar meester Jochen lacht niet mee. Hij staart even naar de achterste muur van de klas, boven de kinderen uit, alsof hij zelf even op een andere planeet zit. Daarna zegt hij: ‘Genoeg gelachen iedereen?’ Dan draait hij zich vastbera- den om, neemt zijn bordenwisser en veegt zijn tekening op het bord uit. Hij heeft blijkbaar zijn buik vol van de hele discussie. Vreemd, denkt Finn. Daarnet was hij nog zo vrolijk en net nu het interessant wordt, krijgt hij de pest in. Finn geeft het nog niet op. ‘Dus er zijn alleen slimme levende wezens op de Aarde?’

Meester Jochen stopt met vegen, laat zijn schouders zakken en zucht diep. ‘Ja, Finn, alleen op Aarde.’ Dan veegt hij de laatste planeten weg, waarover ze het niet eens





loopt. Het geluid doet op een vreemde manier écht pijn. Het doet hem denken aan de boor van de tandarts, die hij eens hoorde toen hij zenuwachtig in de wachtkamer op zijn beurt zat te wachten. Normaal stopt de meester bij dat akelige geluid meteen met schrijven en breekt het krijtje in tweeën, zodat het minder scherp wordt. Deze keer schrijft hij onverstoord verder: *Rekenen: Allemaal Cijfers, oef. 5 tot 8.*

Lees ik dat goed? denkt Finn. Huiswerk? Op vrijdag? Hij kijkt naar Jef, die zijn hoofd ook net naar hem draait. Jef zet grote ogen op en haalt zijn schouders op, alsof hij wil zeggen: ‘Wat bezielt de meester opeens?’

De rest van de klas begint hevig te fluisteren. Dit hebben ze nog nooit meegemaakt. De klas draagt meester Jochen op handen. Niemand kan een onderwerp, wat voor onderwerp dan ook, zo interessant maken als meester Jochen. Zo kwam hij vorige week woensdag met twee dartborden de klas binnengewandeld. Hij haalde de wereldkaart van de muur, maakte het dartbord vast aan een spijkertje en zei: ‘Dartspelers zijn enorm goed in hoofdrekennen. Ik ga vandaag dartspeleers van jullie maken.’

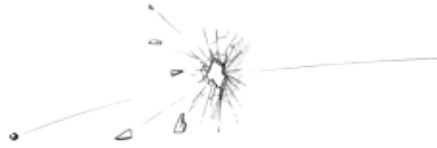
Daarna moesten de leerlingen om de beurt, één tegen één, tegen elkaar spelen. Ze begonnen elk met honderd punten en per worp moesten ze de behaalde punten aftrekken, tot ze aan nul kwamen. De bedoeling was dat de werper sneller zijn nieuwe puntenaantal berekende dan zijn tegenspeler. Geniaal vond Finn dat. En leuk! Maar leuk is het vandaag niet geweest... Zeker niet de laatste vijf minuten!

Als iedereen zijn agenda heeft ingevuld, duurt het nog tien minuten voor het allerlaatste belsegnaal van de week zal luiden. Meester Jochen rammelt futloos nog een tekst af. Waarom het beter is voor het milieu om groenten uit eigen land te kopen dan boontjes uit Kenia. Finn begrijpt het niet zo goed. Help je de mensen in Afrika dan niet als je hun groenten koopt? En waarom houden de mensen in Afrika hun eigen boontjes niet? Daar is toch nog steeds veel hongersnood? Maar Finn durft geen vragen meer te stellen. Hij durft zelfs geen vin meer te verroeren. En de rest van de klas ook niet. Als de bel rinkelt, voelt Finn de spanning uit het klaslokaal vloeien. Zonder veel woorden pakt iedereen zijn boeltje bij elkaar en haast zich naar buiten.

Als hij al bij de kapstokken staat, beseft Finn dat hij zijn bal in de klas heeft laten liggen.

Hij loopt stilletjes opnieuw de klas binnen en kijkt voor zich uit, naar de vloer. Hij loopt naar achteren, raapt de bal op en haast zich terug naar de gang. Net voor hij de klas verlaat, kijkt hij vanuit zijn ooghoeken toch nog even naar meester Jochen. Die zit met zijn pen in zijn hand naar zijn agenda te staren. Hij merkt niet eens dat Finn er is. Of doet hij maar alsof?

Zoals elke dag fietsen Finn en Jef samen naar huis. Ze wonen maar 'een steenworp' van elkaar. Zo zei juf Isabelle het, toen ze aan het begin van het vorige schooljaar de adressen van de klas nakeek. Finn en Jef besloten te controleren of die uitdrukking wel klopte. Diezelf-



de avond had Jef vanuit zijn tuin een steen proberen te gooien tot in de tuin van Finn, net om de hoek. Resultaat: de vader van Jef mocht een nieuwe ruit betalen voor het tuinhuis van hun buurman, meneer Van der Steen. ‘Gelukkig heet onze buurman niet meneer Van der Granaat’, had Jef nog gezegd, maar zijn vader had er niet om kunnen lachen. Finn wel. Finn vindt Jef de grappigste persoon ter wereld. Van het zonnestelsel. Van het hele heelal. En ver daarbuiten.

‘Huiswerk op vrijdag!’ blaast Jef als ze voor het rode licht staan. Zijn donkerbruine ogen kijken verontwaardigd. ‘Hoe komt hij erbij?’ Hij is duidelijk nog niet gekomen van het vreemde einde van de schoolweek. ‘Hopelijk is hij maandag in een betere bui. Ik heb geen zin om elke avond huiswerk te maken!’

Finn luistert niet echt. Dat huiswerk kan hem maar weinig schelen, dat heeft hij toch in een wip gemaakt. Hij vindt het vooral jammer dat meester Jochen niet verder wilde praten over het heelal. De zin ‘Ja, Finn, alleen op Aarde’ blijft maar door zijn hoofd spoken. ‘Waarom zou er in het hele universum maar één planeet zijn waar intelligente wezens wonen?’ vraagt hij opeens.

‘Uni-wat?’ Jef weet niet waarover Finn het heeft.



‘Universum, Jef. Het heelal. Sorry, ik was even vergeten dat niet alle wezens op Aarde intelligent zijn’, grijnst Finn. Maar hij heeft meteen spijt van zijn woorden. Het laatste wat hij wil, is dat ook Jef hem een betweter vindt. ‘Sorry, Jef, dat was maar een grapje.’

‘Maak je niet druk! Trouwens, ik ben in elk geval intelligenter dan Margot. Die weet waarschijnlijk niet eens wat “intelligent” betekent.’

Finn hoort Jef wel lachen, maar heeft zijn opmerking niet gehoord. Hij zit met zijn hoofd al ergens anders.

‘Aarde aan Finn! Aarde aan Finn! In welk zonnestelsel bevind je je nu?’

Finn denkt hardop: ‘Ergens moeten er toch nog sterren of planeten zijn die er precies zo uitzien als de Aarde?’

‘Of misschien helemaal anders,’ denkt Jef mee, ‘maar met totaal andere levende wezens, die wél tegen de hitte kunnen of geen zuurstof nodig hebben.’

‘Daar zeg je iets. Waarom moeten alle intelligente levende wezens in het heelal op ons lijken?’

‘Marsmannetjes zijn bijvoorbeeld groen. Tenminste in de tekenfilms die ik heb gezien.’ Jef grinnikt. ‘Misschien bestaan ze wel helemaal uit snot.’

Finn gaat alweer niet in op de grap van zijn vriend. Hij is met ernstig denkwerk bezig. ‘Hoe kunnen wij

mensen er nu zo zeker van zijn dat er nergens anders buitenaards leven is? Ik zou er graag nog veel meer over willen weten.'

'Weten, weten, weten... Jij wilt altijd alles weten. Tegen meester Jochen zou ik er in ieder geval niet meer over beginnen. Marsmanneltjes zijn niet bepaald zijn favoriete onderwerp...'

'Maar hij had ons toch ten minste wat meer kunnen vertellen over de andere planeten in ons zonnestelsel?'

'Eén ding is zeker', zegt Jef terwijl hij de oprit van zijn huis oprijdt. 'De volgende keer dat mijn pa een Jupiter drinkt, vraag ik of ik een Mars krijg! Salut!'

'Salut!' roept Finn, en als hij omkijkt om naar Jef te zwaaien, rijdt hij bijna de overstekende meneer Van der Steen omver.

